

BATIL KIYASLARLA, BATIL SİSTEMLER, İSLAM'A MAL EDİLEMEZ! (3)

Yörünge Dergisi'nden alınıp dağıtılan tarihsiz bildiride „Sohbet“ başlığı altında bir yazı okuduk. Bu yazı da önceki yazılar gibi, batıl bir sistemi şeriat'a mal etmeye ve meşrulaştırmaya çalışmakta ve batıl bir dairenin etrafında dönüp dolaşmaktadır.

Zıt iki sistem:

Biri şeriat, diğeri demokrasi! Birbirine düşman iki sistem! Mücadele halindedir!.. Şeriat Allah kanunu olup, O'nun şaşmaz ilmine ve sonsuz kudretine dayanmakta, demokrasi ise, insan yapısı, cahilî bir sistem, Fransız büyük ihtilalinin mahsulü olup küfre dayanmakta! Partiler ise demokrasinin vazgeçilmez unsurları!.. Dikkat edin: Şeriat'ın değil, müslümanların değil; demokrasinin

ve işte o, hakkı batıla karıştırmadır ve haramdır. Ve aynı zamanda böyle davranışlar ne yapar? İslam'a ve İslam şeriat'ına nakise getirir; görenler ve duyanlar demezler mi: „İslam hükümlerini, kanunlarını getirirken metodunu getirmemiş, bu hususu noksan bırakmıştır. Bunun için onu başka sistemlerle tamamlamak lazım gelmekte ve demokrasiden faydalanılmakta!..“

Cevabımız odur ki:

Hayır, partiyi araç olarak kullansada onu bu Din-i Mübin-i Ahmediyye'ye yine yamalıyamaz. Zira İslam herşeyiyle mükemmeldir; davasını da, metodunu da beraberinde getirmiştir. Ne demokrasiye ihtiyacı vardır ne de sizin tevil ve tefsirinize! Kendi kafanıza göre ahkâm çıkaramazsınız, İslam'a zıd olan fikirleri İslam'a mal edemezsiniz. Günah olur, haram olur ve hatta şirk olur.

Allah kitabında şöyle der:

„Dillerinizin yalan yere vasıflandırdığı „Şu helaldir, bu haramdır“ demeyin. Sonra Allah'a karşı yalan uydurmuş olursunuz. Allah'a karşı yalan uyduranlar ise iflah olmazlar.“ (Nahl, 116)

Binaenaleyh, particiler boşuna yorulmasınlar; iflah olmazlar, Allah onları başarıya ulaştırmıyacaktır, üstelik hızlana düşürüp rezil edecektir. Çünkü bunlar, batıl bir yolu takib etmenin yanında Kitab ve sünnet'i istismar etmektedirler. Bu halleriyle bunlar, bir küfür yolunu takib eden

Biri Şeriat, diğeri demokrasi! Birbirine düşman iki sistem! Mücadele halindedir!.. Şeriat Allah kanunu olup, O'nun şaşmaz ilmine ve sonsuz kudretine dayanmakta, demokrasi ise, insan yapısı, cahilî bir sistem, Fransız büyük ihtilalinin mahsulü olup küfre dayanmakta! Partiler ise demokrasinin vazgeçilmez unsurları!.. Dikkat edin: Şeriat'ın değil, müslümanların değil; demokrasinin ve demokratların unsuru, parçası, direği, duvarları, çatısı ve temeli. Elhasıl önemli bir parçası! Ama demokrasinin!..

ve demokratların unsuru, parçası, direği, duvarları, çatısı ve temeli. Elhasıl önemli bir parçası! Ama demokrasinin!..

Taviz vermenin acı neticeleri:

Acıyasın mı, ağılıyasın mı? Allah kimseyi hızlana düşürmesin! Buna „Hızlan“ denir. Hidayetin tam tersi!.. Yazının başlığına bir bakın; Aldatmaca! „Siyasî faaliyet düzene hizmet mi?“

Ortada sanki siyasî faaliyeti inkâr eden mi var?! İşte bunlar taviz vermenin acı neticeleridir. Kur'an şöyle der:

„Eğer Allah size yardım ederse, size galib gelecek yoktur. Ve eğer sizi hızlana düşürürse O'ndan sonra size yardım edecek kim vardır? Artık mü'minler, Allah'a tevekkül etsinler.“ (Ali İmran, 160)

Niyetler hüviyeti değiştirmez:

Batıl bir sistemi, ister metod olarak kullanın, ister araç olarak kullanın iyi niyet, mahiyet ve neticeyi değiştirmez. „**Ya Hep Ya Hiç**“ başlığını taşıyan bildirimizde de görüldüğü gibi, batıl, batıldır. İyi niyetle kullanmak batılı meşrulaştırmaz ve ona cevaz vermez

İnönü'den, Ecevit'ten, Demirel'den daha kötüdürler. Bunların hepsi cehennemî bir uçurumun kenarında olmakla beraber, Refah Partisi'nin lider ve hocalarının azabları daha şediddir. Evet, İslam kaynaklarını tahrif ve tebdile kalkışanların hali elbette böyle olacaktır. Zira kimsenin bu din ile, bu dinin kaynaklarıyla oynamaya ne hakkı vardır ve ne de selahiyeti!

Şimdi bunların yalan ve yanlışlıklarını görelim:

1- „Bugünkü ülkeyi yönetenler parti yoluyla gelmişlerdir ve yine parti yoluyla düzelecektir,“ demek istiyorlar.

Biline ki, bugünkü particiler zulüm devrinin banisi değillerdir, devamıdır. Zulüm ve zulüm devri Mustafa Kemal ile başlamıştır. Bugünkü onun muakkibi ve uşaklarıdır. Mustafa Kemal'in; kendisinin de zulmünün de bu milletin başına musallat oluşu, parti yoluyla değildir, hile yoluyla, ihanet ve hiyanet yoluyla. Sizin gibi, aldata aldata ve avuta avuta bu milleti bu hale getirdi. Daha açık bir ifade ile; o, küfür sistemlerinden biri olan milliyetçilikle, „Muasır medeniyet seviyesi“ sloganlarıyla, Tekbir getirmenin yerine alkışları

getirmekle, sakal ve bıyıkları kesmekle, çarşafı, sarık ve cübbeyi kaldırmakla, kadın ve kızların ellerini sıkırmakla işe başladı. Elhasıl şeriat sistemini kaldırarak ve küfrün ve kâfirin sistemleriyle amel ederek yapacağı ihanet ve hiyaneti yaptı ve bu milleti bu hale getirdi.

2- İfsadât ıslahatla mümkündür:

Zulüm devrini kapatmak, geride bırakmak istiyorsak, sizin gibi yuvarlak ifadelerle değil, açık, net ve kesin bir şekilde „Biz şeriat'ı hâkim kılacağız, şeriat Allah kanunudur, onu kaldırmak haramdır, şirkettir...“ diyeceksiniz ve cübbeye, sarığa, çarşafa sakala ve bıyığa hürmet edeceksiniz ve bilfiil hayatınızda tatbik edeceksiniz. Öbür taraftan da kadınların ellerini sıkılmıyacaksınız, papaz elbisesini giymeye hazır olmıyacaksınız, putun önünde saygı duruşu yapmıyacaksınız, fotoğraf asılı binalarda oturmıyacaksınız, alkış yerine Tekbir getireceksiniz. Yoksa „Adil düzen“ demekle ancak saf müslümanları aldatabilirsiniz. Demirel'in partisinin ismi de „Adalet Partisi“ idi. „Adil“ kelimesi „adalet“ kelimesinin köküne dayanmaktadır. İkisi de zulmü bertaraf edip adaleti yerleştirme manasındadır. Şimdi vatandaş size mi inansın, yoksa böylelerine mi? Sloganla iş bitmiyor ki?!.

3- Parti yoluyla hizmet olur mu?

„Yörüngen“ dergisi böyle bir başlık atmış. Partici, bu ifadesiyle „İslam'a hizmeti“ kastediyorsa, cevabımız odur ki, İslam'a partiyle hizmet olmaz ve olamaz.

Gülünç sözler: Vatandaş T.C.'nin nüfus cüzdanını taşımakta, vergi vermekte, askerliğini yapmakta, memuriyet almakta!.. O halde sandık başına gidip oy verecektir, diyorlar. Ne münasebet? Şayet sandık başına gitmek benim din ve imanıma uymuyorsa, benim şeriat'ima uymuyorsa, tersine küfrün ve kâfirin usulüne göre ise ve benim de cemaatleşme sistemim varsa, beni kim zorlayabilir; illa da gidip bir küfür sistemini ayakta tutacaksın, sandık başına gidip oyunu kullanacaksın, diye? Buna kargalar da güler! Üstelik o saydığınız şeyler birer hata ise, hatalar emsal olmaz ve olamaz!

4- İzin alma yokmuş:

Particilerin maharetlerinden biri de muğalata yapmak ve bu suretle insanları kandırmak. İşte bir örneği daha: „Parti kurarken izin alma yoktur,“ deniyor. Beynamazın birine sormuşlar: „Niye namaz kılmıyorsun?“ Cevap vermiş: „Allah kitabında namaza yaklaşmayın dedi de onun için, işte ayet!“ demiş. „İlerisini okusana!“ demişler. O da şu cevabı vermiş: „Hafız değilim ya!“

Anayasalarında siyasî partiler bölümü:

Madde: 68- „Siyasî partiler, önceden izin almadan kurulurlar. Anayasa ve kanun hükümleri içinde faaliyetlerini sürdürürler.

Siyasî partilerin tüzük ve programları, devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğüne, insan haklarına, millet hâkimiyyetine, demokratik ve laik cumhuriyet ilkelerine aykırı olamaz. Cumhuriyet başsavcılığı, kurulan partilerin tüzük ve programlarının ve kurucularının hukukî durumlarını anayasaya ve kanun hükümlerine uygunluğunu, kuruluşlarını takiben ve öncelikle denetler, faaliyetlerini takib eder.“

Buna göre:

Buna göre, birkaç kişi bir araya gelir, bir parti kurarlar. Evet, buraya kadarı izine tabi değil. Bundan sonra siz ne yapacaksınız? İşte Refah Partisi'nin tüzüğü elimde: „**Madde: 2-** Partinin gayesi programında yazılı hususları gerçekleştirmektir. Bunun için anayasaya ve 2820 sayılı partiler kanunu çerçevesinde faaliyet gösterir.“

Şimdi ey akli başında olan biri! Sana soruyorum: Gerek anayasalarındaki sözlerden ve gerekse parti tüzüğündeki sözlerden ve hususiyle „Önceden“ tâbirinden parti kurmak için ilgili makamdan izin alınır mı, alınmaz mı? İlkokul mezunu bir çocuğa da sorsanız, „Evet“ diye cevap verecektir.

5- Darü'n-Nedve mevzuunda:

Bu mevzuda söylenmesi gerekenleri söylemişizdir. Burada şu kadarını söyleyelim: Allah Resulü (s.a.v.)'in Ebu Talib'in ve Taif dönüşü bir müşrikin himayesine girmesi, Yörüngen Dergisi'nin partisini isbat etmez. Zira himayeye girmek caizdir. Taviz vermediği veya hizmetlere mani olunmadığı müddetçe caiz ve hatta lüzumludur. Nitekim: Bir gün Ebu Talip: „Oğlum! Görüyorsun, Mekkeliler'in durumu ciddi, beni müşkil duruma düşürme, artık seni koruyamayacağım, sen kendi dinine bağlı kal da bunların ilahlarına dil uzatma!..“ gibi sözler söyledi. Bunun üzerine Efendimiz:

„**Bir elime ayı, bir elime güneşi koysalar ben bu davadan vazgeçmem. Ya bu yolda ölürüm, ya da Allah bir yolunu gösterir...**“ dedi ve yürüdü.

Keza: Himayesine girdiği müşrik, haber göndererek „Tebliğatına devam ederse himayemi kaldırırım!..“ demişti. Bunun üzerine Efendimiz de „Kaldırın!“ dedi.

Dikkat edilirse Efendimiz (s.a.v.) hiç birinde de susmadı ve taviz vermedi. Şeriat'ı tebliğe ve hizmete devam etti.

Şimdi siz sorun Yörüngen'in yazar ve fetva eminlerine ve deyin ki:

„Bu durum partinin lehine midir yoksa aleyhine midir?..“

Bir de diyorlar ki: Darü'n-Nedve mensupları şayet Peygamber'e müsaade etseydiler oraya gidip tebliğatını yapardı, şeklindeki soruyu böyle değil de şu şekilde sorsalar daha yerinde olacak:

„Peygamber, Refah Partisi'nin tüzüğünü eline alarak ve kürsüye çıkıp anayasayı ve Atatürk ilke ve inkılablarını koruyacağına yemin ederek gelip meclis sıralarında oturur mu idi?“ Cevap: „Asla!..“ Amcasına ve himayesine girdiği müşriğe verdiği red cevabını elbette orada da verecek ve size de burada sizin ne işiniz var deyip sizi en azından azarlıyacak. Değil mi? Buna, fetva eminleriniz acaba hayır diyebilirler mi?

6- Bir de diyorlar ki, Hz. Peygamber'in (s.a.v.) Darü'n-Nedve'ye girmeyi ve krallık teklifini reddetmesi, bugünkü siyasî parti faaliyetine benzetilmez. Çünkü Hz. Peygamber'e yapılan liderlik teklifi tebliğ ve davasından vazgeçmesi şartıyla yapılan bir tekliftir. Dinini yaymaktan vazgeçmesi şartıyla kendisine bu teklif sunulmuştu. Tabiatıyla bunu kabul etmemiştir. Halbuki bugün meclise girerken inancından vazgeçme teklifi yapılmamakta, aksine meclise giren inanmış kişi, inancıyla ve inancını gittiği yerde tebliğ etme şartını kendisi ilan ederek meclise girmektedir.

Cevabımız odur ki: „Milletvekili, mecliste bulunduğu

merhaleye gelinceye kadar ve hatta ondan sonra da inancından da ve inancını tebliğ etme davasından vazgeçeceğine dair sözler sarfetmiştir ve edecektir, hem de yazılı ve sözlü belgeleriyle. Hazırladığı tüzüğün ikinci maddesiyle ve yaptığı yeminle, birer küfürden ibaret anayasaya uyacağına ve anayasayı, Atatürk ilke ve inkılablarını koruyacağına yemin ederek söz vermiyor mu?

7- Harb bir hiledir:

İbn-i Hişam'dan naklen (Beyrut, c. 3/58): Müslümanlara eliyle, diliyle zarar veren Medine yahudilerinden Kâ'b b. Eşref'i öldürmek isteyen gericilere, o zararı defetmek için ne uygunsa onu söylemelerine ruhsat vermiş olmasını küfrü gerektirecek şekilde Peygamber aleyhinde konuşmalarından, sizin meclise girmek için küfür sözleri söylemenize ve yazmanıza dair bir ruhsat hükmü çıkaramazsınız. Çünkü kıyas mealfarıktır. Zira Kâ'b'i öldürme meselesi bir harb halidir. Meclise gidip oturma bir harb hali değildir. Binaenaleyh, bu iki hüküm birbirine nasıl kıyas edilir? Harb halinde hayat tehlikesi ve hatta öldürme ve ölme hadisesi vardır, yani hayat bahis mevzuudur. Hayatı koruma bahis mevzuu olan yerde, kalbi imanla mütmeyn olduğu halde küfrü gerektiren sözleri lisanen söylemeye ruhsat verildiği gibi Kâ'b'i öldürme yolunda da küfrü gerektiren sözlerin bile söylenmesine ruhsat verilmiştir. Nitekim Hendek savaşında da Allah Resulü (s.a.v.), yeni müslüman olmuş olan ve henüz müslüman olduğunu Peygamber'den başkasına söylememiş bulunan Nuaym b. Mes'ud'a kendi talebi üzerine şöyle demişti:

„Elinden gelirse, bizi kuşatmış olan kavimlerin arasına gir de onları birbirlerinden ayırmaya çalış! Çünkü, harb bir aldatmaktan ibarettir,“ diye buyurdu. Bunun üzerine Nuaym'in ikinci talebi şu oldu: „Ben bu işi yaparım. Fakat, Ya Resulallah! Gerektiğinde gerçeğe aykırı bir şeyler söylememe izin verir misiniz?“ dedi. Allah Resulü de: **„İstediyini söyle! Sana helaldir,“** diye buyurdu. (İslam Tarihi, M. Asım, c. 5/278)

Bir ihtar:

Particiler nedense tebliğ haliyle harb halini birbirine karıştırmakta, kıyas yapmakta ve fahiş hatalara düşmekte ve ağır veballerin altına girmektedirler. Bu noktada tabana sesleniyor ve diyoruz ki: Bunların arkasından gitmeyin! Zira bunların ne bilgileri var, ne de Allah'tan korkuyorlar!..

8- Son bir hataları; Yanlış anlama:

Bunlar aynı yazılarında Bezzâziye'den kaynak veriyorlar. Verdikleri kaynakla iddia ettikleri mesele arasında münasebet yoktur. Şöyle ki: Kaynak olarak verdikleri ibarede „Talik“ten bahsediliyor. Talik ise üç şeyden ibarettir: Şart cümlesi, ceza cümlesi ve bunları birbirine bağlayan edat-ı şart.

Meclis kürsüsündeki yeminin şekli:

„Devletin varlığını ve bağımsızlığını, vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğünü, milletin kayıtsız ve şartsız egemenliğini (hâkimiyetini) koruyacağıma; hukukun üstünlüğüne, demokratik ve laik cumhuriyete ve Atatürk ilke ve inkılablarına bağlı kalacağıma... anayasaya sadakattan ayrılmıyacağıma; Büyük Türk milleti önünde

namusum ve şerefim üzerine and içerim.“ (Türkiye Cumhuriyeti Anayasası, Madde 81)

İşte particilerin yemin şekli!

Şimdi Yörünge'nin, partinin âlim ve uleması ve hatta Efeler'i ve Doğanlar'ı, Bezzâziye „Hindiyye“ kenarında, c. 6/326-7'deki metinde bulunan o üç unsur meclis yemininde var mı? Göstersinler?!. Gösteremezler! Çünkü ibare şekli tâlik değil, tencizdir.

Şeriat nizamının getirdiği yemin şekillerinin gayrisiyle yapılan yeminlerin hükmünde üç tesbit: Küfür, şirk, kerahet. Yani en azından kerahet var. Şeriat düşmanı tağutî sistemin getirdiği yemin şeklini bir de siz düşünün!..

Bu babda üç şekil: Peygamber'in ismini zikretme, peygamberlik ismini reddetme ve sükût geçme. Bu hadisede silme neticesi, sükût geçme demektir. Bu ise caizdir. Bunda tâviz yoktur. Kaldı ki, vahye dayanmaktadır, istisnaî olabilir. Binaenaleyh, istisnaî mevzularda kıyas câri değildir.

İkaz ve İrşad:

Şimdi partinin lider kadrosuna, âlim ve ulema kadrosuna, fetva eminleri kadrosuna değil, çünkü onlar, Tevbe Suresi'nin 31. ayetinde beyan edildiği gibi, kendilerini Rabb yerine koyup, Hz. Musa'nın ve Hz. İsa'nın getirdiği şeriat'ları tahrif ve tebdil eden haham ve papazlar gibi, bunlar da Hz. Muhammed'in getirmiş olduğu şeriat'ı tahrif ve tebdil etmek için bilerek veya bilmeyerek yola çıkmışlardır. Ve dolayısıyla kendilerini „Rabb“ yerine koymuş olmuyorlar mı?

O halde ey taban cemaat! Sizlere sesleniyor ve diyoruz ki, derhal bunları terk edin ve tevbekâr olun. Ölüm sizi hemen yakalayabilir, ağzınız müşrik olarak kapanır!.. Bu din oyuncak değildir; cahil ve cühelanın oyuncağı değildir. Bu dini, tağutî sistemin vazgeçilmez unsurlarından biri olan parti gibi dar ve kâfir kalıplara sokmaya kimsenin hakkı yoktur. „Başka alternatif yoktur!“ demeyin; İslam getirmiştir alternatifini ve metodunu! Hem de Peygamber metodu, kitap ve sünnet'e uygun: Cemaatleşme! Baraj aşma endişesi de yok! Diğer partiler zaten şeriat'ı ve şeriat'ın devlet olmasını inkâr ettiklerinden dolayı küfre düşmüş ve kâfir olmuşlardır, sorgusuz ve sualsiz cehennemliklerdir. Refah Partisi'ne gelince azabları daha şiddetlidir. Neden? Çünkü küfrü ve küfür sistemini ayakta tutmak için dini alet olarak kullanmaktadırlar. Kur'an şöyle der:

„Hahamlarını ve rahiplerini Allah'tan ayrı rabbler edindiler. Meryem oğlu İsa'yı da. Oysa kendilerine tek ilâh olan Allah'a ibadet etmeleri emredilmişti. O'ndan başka ilâh yoktur. O, onların ortak koştukları şeylerden münezzehtir.“ (Tevbe, 31)

Allah Resulü de şöyle buyurur:

„Allah, insanların göğüslerinden ilmi çekip almaz. Lakin âlimleri almak suretiyle alır. (Ortada) âlim kalmayınca insanlar cahilleri başa geçirirler. Onlar da kendilerine sorular hakkında ilimsiz fetva verirler. Hem kendileri delalete düşerler hem de başkalarını delalete düşürürler (yani hem dall ve hem mudil olurlar).“ (İbn-i Mace, Mukaddime)

LAHİKA:

„Batıl Kıyaslarla Batıl Sistemler İslam'a Mal Edilemez“

başlığını taşıyan serinin üçüncü yazısı baskıya hazırlanırken, „Fadlullah, İslam ve Demokrasi“ başlıklı 6.8.1991 tarihli Millî Gazete kúpürüyle „Seçim“ serlevhalı ve 19.8.1991 tarihli Millî Gazete kúpürünü, bir kadeşimiz bize göndermiş.

Yazarlarının isimleri ise; biri Mehmet Metiner, diğeri de Raşid Demir. Raşid Demir'i tanımam ama, Mehmet Metiner'i hoşgörücü bir tavır takınmasından ve o babda yeni bir fıkıh oluşturulmasını tavsiye etmesinden tanım ki, o zamanlar parti hastalığı kendisine yavaş yavaş bulaşmış olduğu hissediliyordu. Fakat şimdi görüyorum ki, parti hastalığı artık her tarafını sarmış!..

Her ne ise; biz, parti hastalığına mübtelâ olmuş olanları uyarmakla ve gereken mukavemet ve muafiyet aşısını vermeye ve vurmaya devam edeceğiz.

Millî Gazete ve müfessirleri:

Ayetullah Fadlullah, „Demokrasi ve İslam“ mevzuunda bir konuşma yapacak, konuşması da kendi kanaatlerine dayanacak; bizim parti hastası Metiner de o konuşmayı cümle cümle, kelime kelime tefsirini yapacak ve partinin müctehid âlimleri de ictihadlarını yürütecekler ve bu suretle bir fıkıh oluşturacaklar ve yine bu suretle demokrasinin nimetlerinden (!) yararlanıp halkı toplayacaklardır!..

Halka değil, müslümanlara sormak lazım: Demokrasinin vazgeçilmez unsurlarından biri olan parti, halkı toplayacak mı yoksa Ümmet-i Muhammed'i, parti parti edip parçalıyacak mı? Ama, Millî Gazete'nin fetva emini Metiner'e sorarsanız, Millî Gazete'nin müctehidleriyle de yan yana gelerek beraberce oluşturdukları fıkha göre, „Parti, eski fıkıhın hilafına ve hatta demokrasinin partiyi târifi hilafına halkı toplayacaktır!..“ şeklinde cevap alacaksınız: Neden? Çünkü, particiliğin verdiği hastalığa, milletvekili olma hırsı da eklenirse, hastalık o derece artar ki, ona yani M. Metiner'e acı tatlı, tatlı ise acı gelecektir. Ve bu noktadan hareketle batılı hak, hakkı da batıl yazacak, haklıların yanında değil, batılların yanında yerini alacaktır!..

Fadlullah, gayr-i meşru, yani batıl olan vasıtaları kullanıp meşru olan „İslam'ın devletine“ gidilebileceğini söyleyecek, Metiner de „Tamam, buldum!“ diyecek, kendisine has bir edebiyatla Millî Gazete'nin sütununa yeni mal bulmuş gibi yerleştirecek ve düşünmeyecek ki, Ayetullah Fadlullah, bu fetvasını kendi kanaatine dayandırmakta ve şer'î bir kaynak göstermemektedir.

Fadlullah; devrimle demokrasiyi, diktatörlükle demokrasiyi aynı hizaya getirip ehven-i şer terazisinde tartacak ve diyecek ki, „İşte görün! Devrimdence demokrasi, diktatörlükten demokrasi elbette şayan-i tercihtir!..“ demogojisini yapacak ve bu suretle İslam'ın Peygamber metodunu, İslam'ın cemaatleşme usulünü kulak ardı edip İslam'a noksanlık atfederek müslümanların gönlünde ve kafasında şüpheler meydana getirip imanlarını tehlikeye düşürecek.

Bu noktada şunu söylemeli ki, İslam gelirken, metodunu da, cemaatleşmesini de beraberinde getirmiş, fayda ve maslahatını da beyan etmiş, fıkıhını da oluşturmuştur. Yeni müctehidlerin fıkıh oluşturmasına ihtiyaç bırakmamış ve hatta buna yeltenenleri tel'in etmiştir.

Raşit Demir:

Millî Gazete'nin müctehid âlimlerinden biri de Raşit, bu zat da gazete sütunlarında arz-ı endâm etmekte, „**Hakk-batıl**“ mücadelesinde Adem babamızdan başlamakta, Hz. Yusuf'un hazine vekili oluşunu gündeme getirmekte ve nihayet davayı sandık başında demokrasiyle noktalamaktadır.

Evvela soralım Millî Görüş'ün bu müctehid yazarlarına:

a) İnsanlardan, ruhlar âleminde „**Rabb'im! Sen emredeceksin, biz yapacağız. Çünkü sen Rabb, biz kuluz! Sadece senin vahyine dayanan davana bağlanıp, yine vahye dayanan rabbanî bir metoda sarılacak ve peygamberî bir çizgide yürüyeceğiz!**“ diye cevap verenler kazanmış, buna gönülden „Evet“ demiyenler ise kaybetmiştir.

Kazananlardan biri de Hz. Yusuf olmuştur. Çileli hayatının hiç bir noktasında en ufak bir taviz vermediği gibi, hazine vekilliğini isterken ve onun icraatını yaparken meşru zeminden bir milim dahi ayrılmamış ve bu arada melikin huzurunda saygı duruşu yapmamış ve ne de, „Ey melik! Senin anayasana bağlı kalacağım, senin yolunda ve senin izinde gideceğim ve nihayet sana ve senin gösterdiğin şekilde sadakat yeminimi yapacağım!..“ dememiş, tersine icraat ve tatbikatını Peygamberî bir yönde ve yolda yapmıştır. Kur'an ayetleri buna şahittir.

Binaenaleyh, particiler; önce batıl bir sistemi terk etsinler, abdest alıp tevbe ve istiğfar etsinler de ondan sonra Hz. Yusuf'ları ağızlarına alsınlar.

Hakkı batıla karıştırmak daha kötüdür:

Particiler bilmeli ki, kendilerini; ne Kur'an ayetleri, ne sünnet-i seniyyeler, ne Hz. Yusuf'lar, ne Abbas Medenî'ler, ne Ayetullah'lar ve ne de Millî Gazete'nin âlim ve uleması kurtaramaz. Çünkü:

Particilik batıl bir sistemdir. Batılın ise ne ayette yeri vardır, ne de sünnet'te. Ne tarihte yeri vardır, ne de icraatta. Yirmi senedir ne yaptı particiler? Millet kendilerine güvendi, 49 milletvekili verdi. Bunlar ne yaptılar? Sıfıra düşürdüler. Bunlar ne yaptılar? Faizin altına imza koydular, meyhaneye ve kerhaneden gelen ve giden gelir bütçesini tasdik etmek üzere imza koydular, yılbaşı gecelerinde polisi seferber etmek üzere sarhoşları sokaklardan toplatıp evlerine götürmek üzere emirler verdiler.

İşte demokrasinin nimetleri ve işte particiliğin ve verilen oyların getirdiği hizmetler!..

NOT: Yazarlarsa, yine yazarız!

Cemaleddin Hocağlu (Kaplan) -Rh.a.-
Emîr'ül-Mü'minîn ve Halîfet'ül-Müslimîn

Hilâfet Devleti

Neusser Str. 418, 50733 Köln, Almanya

Tlf.: +49/(0)221/976553-0 Faks: +49/(0)221/976553-6

İnternet adresimiz:

<http://www.hilafet.org> ve <http://www.hilafet.de>

Faksla Bildiri Çağırma Servisi: +49/(0)30/20177000-6